

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **J. P.**, zastoupené Tomášem Máchou, advokátem se sídlem Blanická 25, Praha 2 – Královské Vinohrady, proti žalovanému: **Krajskému úřadu Kraje Vysočina**, Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2012, č.j. KUJI 29507/2012, sp. zn. OOSČ 213/2012 OOSC/62/AS/3, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. 11. 2012, č. j. 10A 63/2012 - 42,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4.114 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám Tomáše Máchy, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský úřad kraje Vysočina (dále „stěžovatel“) rozhodnutím ze dne 30. 4. 2012, čj. KUJI 29507/2012, sp. zn. OOSČ 213/2012 OOSC/62/AS/3, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil napadené rozhodnutí Městského úřadu Pelhřimov (dále „městský úřad“) ze dne 13. 1. 2012, čj. D 321/11; OVV/1531/2011, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále „zákon o silničním provozu“), čímž porušila ust. § 4 písm. a) a § 5 odst. 2 písm. b) uvedeného zákona. Přestupku se žalobkyně dopustila tím, že dne 2. 10. 2011 ve 23.30 hodin na místní komunikaci v obci Kamenice nad Lipou řídila vozidlo pod vlivem alkoholu. Dechovou zkouškou jí přitom bylo naměřeno 0,69 respektive 0,67 promile alkoholu v krvi. Za spáchání přestupku byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 3.500 Kč a zákaz činnosti spočívající v řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Zároveň ji byla uložena povinnost nahradit náklady řízení.

Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně správní žalobou ze dne 19. 5. 2012 u Krajského soudu v Brně, který žalobu postoupil místně příslušnému Krajskému soudu

v Českých Budějovicích. V žalobě namítala, že rozhodnutí městského úřadu bylo vydáno na základě ústního jednání konaného dne 9. 1. 2012, na kterém nebyl jí zmocněný zástupce přítomen, ačkoli se řádně a včas z jednání omluvil. Namítala také pochybení městského úřadu, který po vydání rozhodnutí o přestupku, nepovolil jejímu (nově zvolenému) zástupci nahlédnutí do spisu. Žádala proto zrušení obou správních rozhodnutí a náhradu nákladů řízení před soudem.

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích

Krajský soud v Českých Budějovicích (dále „krajský soud“) rozsudkem ze dne 16. 11. 2012, č. j. 10 A 63/2012 – 42, napadeným nyní posuzovanou kasační stížností, posoudil správní žalobu jako důvodnou a obě předcházející rozhodnutí správních orgánů zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud se zabýval především námitkou, že správní orgán rozhodl a projednal věc v nepřítomnosti žalobkyně (resp. jejího zástupce). Tuto námitku přitom seznal důvodnou. Krajský soud odkázal na práva plynoucí z Listiny základních práv a svobod (dále „Listina“), z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a odkázal také na zákonné ustanovení § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále „zákon o přestupcích“). Upozornil zejména na charakter přestupkového řízení a zdůraznil význam ústního jednání. Připomenul také jeden z principů přestupkového řízení, dle kterého je nutné v případě pochybností postupovat ve prospěch obviněného.

Krajský soud se neztotožnil se závěrem žalovaného, že se zástupce žalobkyně z jednání řádně neomluvil. Konstatoval, že pokud měl správní orgán za to, že omluva ze dne 16. 12. 2011 nebyla doložená, bylo jeho povinností vyzvat žalobkyni (jejího zástupce) k doložení důvodu omluvy s upozorněním, že v případě nedoložení bude jednáno v její nepřítomnosti. Krajský soud uznal, že tvrzení zástupce žalobkyně se mohlo jevit nepravděpodobným, avšak správní orgán jej nijak nevyvrátil. Krajský soud zároveň poukázal na předchozí omluvy zástupce, které také nebyly doloženy, a přesto je správní orgán akceptoval. Z takového postupu mohl zástupce žalobkyně předpokládat i akceptaci omluvy ze dne 16. 12. 2011, tím spíše v případě, pokud na ni správní orgán nikterak nereagoval. Správní orgán proto měl vyzoomět žalobkyni (jejího zástupce), že omluvu nepřijímá a že jednání se bude konat ve stanoveném termínu.

Dle názoru krajského soudu bylo řízení o přestupku zatíženo podstatnou vadou již před správním orgánem prvního stupně, kde došlo k porušení základního práva dle čl. 38 odst. 2 Listiny. Krajský soud proto, s odkazem na § 78 odst. 1 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), zrušil rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení.

Kasační stížnost

Kasační stížností ze dne 3. 1. 2013 doplněnou podáním ze dne 25. 2. 2013 napadl žalovaný (dále jen „stěžovatel“) rozsudek krajského soudu s odkazem na kasační důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. a). Argumentuje přitom nesprávným posouzením zákonných podmínek, při jejichž splnění může správní orgán prvního stupně přistoupit k projednání přestupku v nepřítomnosti obviněného.

Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že bylo povinností městského úřadu, aby žalobkyni vyzval k doložení důvodů omluvy a upozornil ji na následky, pokud by tak neučinila. Konstatuje, že při omluvě účastníka z jednání, je zcela v jeho dispozici, zda omluvu doloží a tím ji učiní náležitou, prokazující důležitý důvod.

pokračování

Stěžovatel upozorňuje na chování zástupce žalobkyně, který žádnou z omluv nedoložil a neučinil tak ani v případě omluvy ze dne 16. 12. 2011, kde doložení důležitého důvodu avizoval. Avizovaný doklad o pobytu v zahraničí (důvod omluvy) navíc nepředložil ani později a obsah omluvy je tak stále neprokázaným tvrzením. Stěžovatel také poukazuje na možnost zástupce, domluvit si termín ústního jednání na dobu před odjezdem do zahraničí. Ze všech uvedených skutečností se proto domnívá, že městský úřad správně vyhodnotil jednání žalobkyně (jejího zástupce) jako obstrukční a účelové a byly tak splněny podmínky k projednání přestupku v nepřítomnosti žalobkyně.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem proto stěžovatel navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

Vyjádření ke kasační stížnosti

Žalovaný se ke kasační stížnosti stručně vyjádřil dne 5. 4. 2013. Ztotožňuje se s rozhodnutím krajského soudu a dodává, že rozhodnutí správního orgánu je stíženo i dalšími vadami, které byly uvedeny ve správní žalobě.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Pro samotné posouzení kasační stížnosti je vhodné rekapitulovat podstatné skutečnosti plynoucích ze správního spisu. Samotného přestupku, který inicioval následné správní řízení, se žalobkyně dopustila dne 2. 10. 2011 ve 23.30 hodin, když řídila pod vlivem alkoholu. Tato skutečnost byla zjištěna hlídkou Policie ČR, která ji ve dvou měřeních naměřila 0,69 a následně 0,67 promile alkoholu v krvi. Na základě oznámení příslušníků Policie ČR bylo dne 11. 10. 2011 zahájeno řízení pro podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Současně s oznámením o zahájení řízení byla žalobkyně předvolána k ústnímu jednání, které se mělo konat dne 9. 11. 2011 v budově městského úřadu. Dne 31. 10. 2011 bylo městskému úřadu oznámeno zmocnění pana J. B. (dále jen „zmocněnec“), který byl žalobkyní zmocněn, mimo jiné, k právním úkonům ve věci ústního jednání.

Z jednání dne 9. 11. 2011 se zmocněnec omluvil. Důvodem byly přetrvávající zdravotní potíže, které nebyly blíže specifikovány. Omluva přitom byla odeslána v den nařízeného jednání a městskému úřadu byla doručena až 11. 11. 2011. Městský úřad omluvu akceptoval. Ve správním spise je dále založená druhá omluva zmocněnce, tentokrát z ústního jednání stanoveného na 18. 11. 2011. Nejvyšší správní soud poznamenává, že záznam o předvolání žalobkyně k ústnímu jednání na 18. 11. 2011 není ve správním spise založen a termín ústního jednání vyplývá toliko z omluvy zmocněnce. Stejně jako v předcházejícím případě, byly důvodem omluvy přetrvávající zdravotní obtíže zmocněnce. Městský úřad bez dalšího akceptoval i tuto druhou omluvu a předvoláním ze dne 2. 12. 2011 předvolal žalobkyni k ústnímu jednání na 9. 1. 2012. Dne 8. 12. 2011 bylo předvolání doručeno zmocněnci, který na něj reagoval omluvou odeslanou městskému úřadu dne 14. 12. 2011 (došla 16. 12. 2011, dále „třetí omluva“). Omluvu odůvodnil pobytem mimo ČR, který nelze přeložit či zrušit, jelikož byl objednan ještě před doručením příslušného předvolání. Zmocněnec dodal, že potvrzení o pobytu bude městskému úřadu dodáno po jeho návratu, nejpozději však do 14. 2. 2012.

Posledně uvedenou omluvu již městský úřad neakceptoval a o přestupku rozhodl v nepřítomnosti žalobkyně. K omluvám zmocněnce přitom uvedl, že nebyly nikterak doloženy, omluva by se měla dokládat předem, a ohledně pobytu v zahraničí potom, že „*Správní orgán se spoléhal, že jeho plánovou nepřítomnost na území České republiky nemůže náležitě omluvit i dodatečně*“. Proti

rozhodnutí městského úřadu směřovalo odvolání žalobkyně, které stěžovatel zamítl. Odvolací rozhodnutí se stalo předmětem řízení před krajským soudem.

Kasační stížnost je přípustná. Stěžovatel namítá důvod uvedený pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nejvyšší správní soud napadený rozsudek přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem kasační stížnosti a zde uplatněnými důvody.

Spornou otázku, kterou musí Nejvyšší správní soud v dané věci vyřešit primárně, tvoří přípustnost ústního projednání přestupku v nepřítomnosti obviněného (respektive v nepřítomnosti zástupce obviněného). Stěžejní je přitom posoudit, zda třetí omluva zmocněnce byla omluvou náležitou obsahující důležitý důvod tak, jak to předpokládá § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a měla být tudíž městským úřadem akceptována, nebo zda se jednalo o účelové vyhýbání se ústnímu jednání a městský úřad mohl přistoupit k jednání v nepřítomnosti žalobkyně.

Již z uvedeného skutkového děje je patrné, že městský úřad přistupoval k hodnocení prvních dvou omluv zmocněnce jinak, než ke třetí omluvě. První dvě omluvy byly doručeny městskému úřadu po nařízeném ústním jednání, respektive v den ústního jednání. Nebyly žádným způsobem doloženy a obsahovaly pouze obecný důvod. I přes tyto nedostatky, které mohou naznačovat jistou míru účelovosti a nevěrohodnosti, však městský úřad omluvy akceptoval a zmocněnci vyhověl tím, že jednání nařídil na jiný termín. Nejvyšší správní soud přitom zastává konstantní názor, že „posouzení náležitosti omluvy nebo důležitosti důvodu bránícího účasti u jednání spadá do diskrečního oprávnění svěřeného správnímu orgánu ustanovením § 74 zákona o přestupcích“ (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 2 As 16/2008 - 41, popřípadě ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012 - 32, všechna citovaná rozhodnutí sou dostupná na www.nssoud.cz).

Z toho, že městský úřad uznal jako důvod neúčasti zmocněnce žalobkyně u ústního jednání dne 9. 11. 2011 a 18. 11. 2011 pouhé písemné oznámení o jeho zdravotních obtížích, aniž by vyžadoval jakékoli doložení tohoto stavu, nelze ovšem bez dalšího dovozovat, že tím byl „jednou pro vždy“ v dané věci založen určitý režim posuzování omluv účastníka nebo jeho zástupce. Správní orgán sice nějaký postoj k posuzování omluv v určité fázi řízení vyjádřil, avšak to zároveň neznamená, že tak benevolentně musel poté správní orgán postupovat i v dalších případech. Právě na podobné situace pamatuje judikatura tohoto soudu, viz třeba rozsudek ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009 - 99: „Důležitost důvodu omluvy obviněné z přestupku a jejího zástupce z neúčasti u ústního jednání (§ 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) je třeba posuzovat z hlediska jejího pořadí, obsahu, v jakém stadiu řízení byla omluva uplatněna (doba od zahájení správního řízení nebo doba do zániku odpovědnosti za přestupek ... zda ze spisu či jiných skutečností nevyplývá obstrukční snaha či potřeba obviněné z přestupku nebo jejího zástupce působit průtahy v řízení nebo dosáhnout zániku odpovědnosti za spáchání přestupku apod.“ Nicméně jistý druh legitimního očekávání mohl být u žalobkyně i jejího zástupce vyvolán, a to tím spíš, že ani z hlediska běhu zákonných lhůt nehrozilo nebezpečí zániku odpovědnosti žalobkyně za přestupek.

Na tomto místě je vhodné poznamenat, že třetí omluva nejvíc připomínala řádnou omluvu, jelikož ji zmocněnec zaslal v dostatečném předstihu před nařízeným jednáním. K tomu je třeba dodat, že Nejvyšší správní soud zastává názor, že „pravý smysl má omluva učiněná ještě před událostí, která má nastat, nicméně k takové omluvě nejsou vždy objektivně podmínky (náhle onemocnění, úraz, které brání uvedené omluvě). Proto také ani zákon o přestupcích, ani správní řád neboroví o omluvě předem, tedy ještě před událostí, která má nastat. Ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích hovoří o ‚náležité omluvě‘ a ustanovení § 59 zákona č. 500/2004 Sb. o ‚bezodkladné omluvě správnímu orgánu s uvedením důvodů‘. Z těchto ustanovení proto nelze dovodit, že se účastník řízení musí vždy omluvit předem, a to ještě před

pokračování

očekávanou událostí. To vždy závisí na okolnostech, za nichž došlo k pracovní neschopnosti. Obecně proto náležitou omluvou či bezodkladnou omluvou správnímu orgánu může být i omluva učiněná s určitým odstupem času po události, která měla nastat, jež podle konkrétních okolností splňuje znaky náležité či bezodkladné omluvy správnímu orgánu.“ (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009 – 66). Zbylé parametry třetí omluvy byly shodné s dvěma předchozími. Důvod nebyl dostatečně konkrétní a nebyl žádným způsobem doložen. Nejvyšší správní soud do jisté míry souhlasí s krajským soudem, že zmocněnec, s ohledem na předchozí postup městského úřadu, mohl předpokládat, že i třetí omluva bude akceptována, avšak také připomíná, že správní orgán měl dostatek času tvrzení zástupce žalobkyně ověřit.

Stěžovatel namítá, že nebylo povinností městského úřadu žalobkyni (jejího zmocněnce) vyzývat k doložení důvodů omluvy a upozornit ji na případné následky plynoucí z neúčasti na jednání. Nejvyšší správní soud s tímto tvrzením nesouhlasí a dává za pravdu krajskému soudu. Městský úřad měl o neakceptování omluvy zmocněnce (žalobkyni) informovat, popřípadě vyžádat si od něj doklady, které by důvody omluvy osvědčily. Takovou povinnost lze dovodit z obecných principů, kterými je správní řízení (řízení o přestupku) ovládáno. Především se jedná o principy uvedené pod § 2 odst. 3 a § 4 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále „správní řád“), rozhodně bez ohledu na benevolentní přístup správních orgánů při posuzování prvých dvou omluv. Městský úřad měl plné právo uvažovat o účelovosti třetí omluvy a k potvrzení (či vyvrácení) takové úvahy měl právo i povinnost vyžadovat doklady osvědčující tvrzení zmocněnce. Případnou nečinností zástupce žalobkyně by byl býval mohl podpořit závěr o účelovosti, tedy nepřijatelnosti, třetí omluvy, kterou by za takové situace mohl s náležitým odůvodněním odmítnout. Tak ovšem městský úřad nepostupoval.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že se zmocněnec mohl pokusit o sjednání termínu ústního jednání před jeho odjezdem do zahraničí. Pokud to neučinil, nejedná se o náležitou omluvu, nýbrž o účelové vyhýbání se ústnímu jednání. Nejvyšší správní soud ani s tímto názorem nesouhlasí. Z teoretického hlediska i z konstantní judikatury zdejšího soudu, případně i z historické judikatury Nejvyššího správního soudu z doby 1. republiky, nepochybně vyplývá závěr o těsných vazbách mezi právem přestupkovým a právem trestním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115), kdy jednotlivé instituty trestního práva se projevují i v právu přestupkovém [např. *presumpce neviny* (rozsudek ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009 - 66), *in dubio pro reo* (rozsudek ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 3/2009 – 91), *zásada ústnosti a bezprostřednosti* (rozsudek prvorepublikového nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 1922, sp. zn. 6380/22) a další]. Je proto možné vztáhnout na danou věc závěr vyslovený Ústavním soudem v nálezu ze dne 5. 3. 2010, sp. zn. III. ÚS 1624/09, ohledně obhajoby v trestní věci, kde se Ústavní soud vyslovil, že „*Právo na obhajobu, které má i ústavněprávní zakotvení (čl. 37 odst. 1 a 2, čl. 40 odst. 3 a 4 Listiny), je koncipováno tak, že obviněný se může, avšak nemusí hájit; taktika a způsob vedení obhajoby je výlučně v dispozici obviněného; také volba okamžiku, kdy obviněný s obhajobou vystoupí, je toliko jeho věcí; úkol prověřovat obhajobu spočívá v kterémkoli okamžiku trestního řízení na orgánech činných v trestním řízení; obviněného v trestním řízení netíží žádné důkazní břemeno*“. Nebylo tedy na žalobkyni, aby navrhovala městskému úřadu termíny ústního jednání. I nečinnost žalobkyně mohla být (pravděpodobně také byla) taktikou obhajoby. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že naopak povinností i právem městského úřadu bylo organizovat průběh řízení, tedy také určovat a nařizovat ústní jednání a předvolávat účastníky, jejich zástupce, svědky apod. Kdyby byl býval ověřoval tvrzení zmocněnce žalobkyně, mohl případně jednání nařídít na jiný vhodný termín, který by s pobytem zmocněnce v cizině nekolidoval. Tak by byla žalobkyně donucena k činnosti v dané věci, avšak jen z toho, že se zmocněnec nepokusil sám sjednávat náhradní termín projednání přestupku, což není ani jeho povinnost, nelze dovozovat účelovost jednání žalobkyně (jejího zmocněnce).

Na závěr kasační stížnosti poukazuje stěžovatel na skutečnost, že zmocněnec nedoložil svůj pobyt v zahraničí ani ve lhůtě, kterou sám ve třetí omluvě avizoval. Z toho dovozuje, že zmocněnec své tvrzení neprokázal a jeho omluva tak nemůže být považována za řádnou. Ani této námitce však nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit. Tento soud předně poznamenává, že městský úřad měl dost času zmocněnce vyzvat k předložení dokladů o pobytu v zahraničí. Pokud byl pobyt v zahraničí skutečně objednan dříve, než bylo nařízeno ústní jednání, zmocněnec by takovými doklady nepochybně disponoval. Zmocněnec důvod omluvy nedoložil ani do 14. 2. 2012, jak v omluvě avizoval a neučinil tak ani později v řízení před stěžovatelem, popřípadě před krajským soudem. Nelze však odhlédnout od skutečnosti, že o přestupku rozhodl městský úřad dne 12. 1. 2012 a v dalším řízení již byla žalobkyně zastoupena jiným zástupcem. Pokud tedy nebyl zmocněnec vyzván v řízení před městským úřadem, aby důvody omluvy doložil, nebylo jeho povinností tyto doklady dále uchovávat a předkládat je v navazujícím správním (soudním) řízení, na kterém již žádným způsobem neparticipoval.

Krajský soud akceptoval závěr stěžovatele o účelovém obcházení zákona žalobkyní (jejím zmocněncem) a podle této úvahy o důvodnosti projednání věci bez účasti žalobkyně (jejího zmocněnce) aplikoval správné ustanovení zákona (především ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) tedy v uvedeném smyslu nemohl být opodstatněný. Pro takový závěr sice správní orgány ani krajský soud nezískaly v důkazním řízení dostatečný skutkový základ, avšak stěžovatel v kasační stížnosti neúplnost důkazního řízení nenamítal. Nicméně tato vada řízení před krajským soudem (i správními orgány) existovala a vyvstává otázka, zda by k ní měl Nejvyšší správní soud přihlídnout z úřední povinnosti - § 109 odst. 4 s. ř. s. Uvedená skutečnost ovšem nemá vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Podstatou rozhodnutí krajského soudu je zrušení rozhodnutí správních orgánů. Důvod k tomu existoval již v řízení před krajským soudem, takže pro zrušení správních rozhodnutí rozhodně byly splněny podmínky dle § 78 odst. 3 s. ř. s.

Celkově tak Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou, respektive rozsudek krajského soudu jako věcně správný, a proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo náleží žalobkyni, jejíž advokát provedl jeden úkon právní služby v částce 3.100 Kč s připočtením režijního paušálu 300 Kč (§ 11 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 9 odst. 4 a § 7, a dále § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb). S připočtením 21 % DPH (714 Kč) činí odměna advokáta celkem 4.114 Kč (3100+300 +714), jejíž náhrada byla uložena neúspěšnému stěžovateli.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. května 2013

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu